

SUSAN WIGGS

Vasara, kai jis
sugrižo

svajonių knygos

SUSAN
WIGGS

Vasara, kai jis
sugrįžo

Romanas

Vilnius
2017

Triksės, mylimos palydovės ir ištikimos bičiulės,
atminimui

PADĖKA

Kaip visada, norėčiau padėkoti ištikimiausiems kritikams: Rose Marie, Anjali, Kate, Lois, P. J., Susan, Krysteen ir Sheilai, – už talentą, išmintį ir drąsą ragauti daugybę mano kulinarinių eksperimentų. Esu labai dėkinga savo agentei ir draugei, šaunijai Meg Ruley, taip pat Marthai Keenan ir Dianne Moggy iš „MIRA Books“. *Molto grazie* Mike'ui Sharpe'ui iš restorano „Four Swallows“ Beinbridžo saloje, Vašingtono valstijoje, už tai, kad kantriai atsakinėjo į mano nesibaigiančius klausimus. Galiausiai ypatingą padėką skiriu dėdei Tommy, kuris nė nenutuokia, kodėl jam dėkoju, – Jums niekada neteko girdėti mano balso, bet aš visada Jus mylėjau, gerbiau ir Jumis žavėjausi.

PIRMA DALIS

ANTIPASTO

Antipasto: taip itališkai vadinamas užkandis, patiekiamas prieš valgį. Tokie patiekalai turi sužadinti apetitą, ne jį numalšinti. Tiesiogiai išvertus, *antipasto* reiškia „prieš valgį“. Mamytė sakydavo, kad tai tildantis patiekalas, nes mano broliai, Robertas ir Selas, įnikdavo kimštis pilvus ir pamiršdavo skūstis alkiu.

CAPONATA*

Tai nuostabaus skonio patiekalas, kuris labai gražiai atrodo patiektas ant dailaus salotos lapo, nors Robertui ir Selui nusi-spjauti į grožį. Be to, patiekalas gana nekaloringas, nors vai-kinams ir tai nerūpi. Patiekite jį prieš valgį su gera traškia ita-liška duona ir taure atvėsinto *Pinot Grigio*.

Nulupkite ir kubeliais supjaustykite baklažaną, apibarstykite druska, sudėkite į kiaurasamtį ir palikite nusivarvėti mažiausiai pusvalandį. Paskui sunkioje keptuvėje įkaitinkite 1/4 stiklinės alyvuogių aliejaus, jame pakepinkite smulkiai supjaustytą ne-didelį svogūną ir saliero stiebą. Suberkite baklažaną ir troš-kinkite. Galiausiai sudėkite tris susmulkintus pomidorus, tris supjaustytus ančiuvius, įberkite žiupsnį cukraus, įpilkite 1/4 sti-klinės baltojo vyno ir įdėkite šaukštą kaparelių (geriausi būna iš Pantelerijos salos). Jei jūsų šeimos nariams patinka alyvuogės, įdėkite ir jų kartu su žiupsniu džiovintų smulkintų raudonųjų paprikų. Troškinkite dešimt minučių. Atvėsinkite ir per naktį palaikykite stikliniame inde. Jei norite, kad būtų lengviau tepti, mišinį susmulkinkite virtuviniu kombainu, tik nepersistenkite. Pernelyg susmulkinti valgiai netenka išskirtinumo.

* Sicilietiškas baklažanų troškiny (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

1

Roza Kapoleti žinojo, kad šis vakaras ypatingas. Džeisonas Espolas užduos lemtingą klausimą. Nuotaika tobula – žvaigždėtas vasaros vakaras, elegantiškas pajūrio restoranas, kuriame tylus krištolinių taurių ir sidabrinių stalo įrankių dzingsėjimas pynėsi su pokalbių murmesiu. Džeisono prašymu penktadienio vakarais grojantis tercetas atliko dainą „Meilės miestas“*, ir kelios svajingos poros siūbavo pagal nostalgiką melodiją.

Virš pustuščių šampano taurių mirgėjo žvakių liepsnelės, apšviesdamos mielą, bet nervingą Džeisono veidą. Jis šiek tiek prakaitavo, jo akys bėgiojo dėl vos tramdomo nerimo. Roza matė, kad jis nori viską padaryti tinkamai.

Ji žinojo, kad jis svarsto: „Ar man ištiesti ranką virš stalo?“; „Ar priklaupti ant kelio, o gal tai nuvalkiota?“ Pirmyn, Džeisonai, norėjo paraginti ji. Kai meilė tikra, nuvalkiotų dalykų nebūna.

Dar ji žinojo, kad žiedas saugiai guli juodo aksomo dėžutėje, įdėtoje į vidinę puošnaus švarko kišenę, prie pat besidaužančios širdies.

„Nagi, Džeisonai, – pamanė ji. – Nebijok.“

Kaip tik tą akimirką, kai jau ėmė nerimauti, kad jis pabūgs, Džeisonas ryžosi. Priklauptė ant kelio.

* „Lovetown“ (angl.).

Keli šalia sėdintys lankytojai pasisuko ant kėdžių ir nukreipė į juos meilium žvilgsnius. Roza sulaukusi kvapą laukė, kol jis įkišo ranką į švarko kišenę. Muzika skambėjo garsiau. Jis išsitraukė iš kišenės dėžutę ir ji iš jo lūpų perskaitė žodžius: „Ar tekėsi už manęs?“ Jis ištiesė dėžutę, atidarė ją ir parodė brangią dovaną. Jo ranka šiek tiek virpėjo. Jis vis dar abejojo, ar ji sutiks.

Kvailelis, pamanė Roza. Nejau nežino, kad atsakymas bus...

– Septintas staliukas gražino rizotą, – ištarė vyriausiasis pavadėjas Leo, atkišdamas Rozai sunkų porceliano dubenėlį.

– Leo, po šimts perkūnų, – išrėžė ji, išriesdama kaklą, kad geriau matytų. – Nejau nematai, kad aš užsiėmusi? – Nustūmusi ji šalin spėjo pamatyti, kaip jos geriausia draugė Linda Lipšic atsisoja ir apsiveja rankomis Džeisoną.

– Taip, – ištarė Linda, nors stovėdama kitame salės gale Roza turėjo skaityti iš lūpų. – Taip, žinoma.

Šaunuolė, pamanė Roza ir apsiašarojo.

Leo nusekė jos žvilgsnį ir pastebėjo apsikabinusią porą.

– Kaip miela, – tarstelėjo jis. – Na, ką daryti su rizotu?

– Nunešk į virtuvę, – paaiškino Roza. – Taip ir žinojau, kad įdėti mangų čatnio – netikusi mintis, bet vis tiek perduok tai Bučui. – Ji leido Leo išspręsti šitą nesklaidumą ir perėjo salę. Linda šypsojosi pro ašaras. Džeisonas atrodė laimingas ir tikriausiai apimtas silpnumo iš palengvėjimo.

– Roza, nepatikėsi, kas ką tik nutiko, – pasakė Linda.

Roza nusišluostė akis.

– Galiu nuspėti.

Linda ištiesė ranką, rodydama žvilgantį markizės formos deimantą iškiliame auksiniame apsode.

– Ak, mieloji, – Roza apkabino Lindą, pakstelėjo Džeisonui į skruostą. – Sveikinu jus, – pasakė ji. – Labai už jus dėliaugiuosi.

Ji padėjo Džeisonui išsirinkti žiedą, pasakė, koks Lindos dydis, parinko muziką ir valgiaraštį, užsakė mėgstamiausių Lindos gėlių. Jie sukūrė tobulą atmosferą. Roza mokėjo organizuoti renginius, skirtus ypatingiausioms gyvenimo akimirkoms.

Kitų žmonių gyvenimų.

Linda čiauškėjo jau kurdamą planus.

– Sekmadienį nuvažiuosime aplankyti Džeisono tėvų, paskui išsirinksime dieną...

– Neskubėk, drauge, – juokdamasi pasakė Roza. – Gal pašok su sužadėtiniu?

Linda žvilgančiomis akimis atsisuko į Džeisoną.

– Sužadėtinis. Dieve, kaip gražiai skamba.

Roza švelniai stumtelėjo porą į šokių aikštelę. Džeisonas, apkabinęs Lindą, pažvelgė jai virš peties į Rožą ir be garso ištarė „ačiū“. Ji pamoko, nusišluostė akis ir patraukė į virtuvę. Vėl prie darbo.

Eidama neslystančiu kilimėliu ir pro sukamąsias duris žengdama į virtuvę ji šypsojosi. Tyli elegancija užleido vietą suvaldytam chaosui. Ryškios lempos ir kepsninių liepsnos apšvietė pagalbinius darbuotojus, virėjus ir virtuvės šefo pavaduotoją, judančius tarp nerūdijančio plieno paviršių. Padavėjai trepsėjo tikrindami užsakymus ir sparčiai vaikščiojo pro garso nepraleidžiančias duris, saugančias ramų valgomąjį nuo vyriškų šūksnių ir indų tarškėjimo.

Per kraštus besiliejančią energiją virtuvėje maitino testosteronas, bet Rozos tai nebaugino. Ji praėjo pro prijuostas ryšinius vyrus, kurie darbavosi su didžiuliais peiliais arba stovėjo šalia verdančių puodų, mikliai apėjo kiekvieną tarsi kas vakarą pasikartojančiame šokyje. Vandens srovė iš žarnos su griausmu plūstelėjo į indų plovimo kriauklę, o „Imperial“ kepsninės kaitra, siekianti lygiai 543 °C, tvilkė it drakono alsavimas.

– Palauk, – pasakė ji pagalbiniam darbuotojui, kuris praėjo nešinas lėkšte su gausiai trijų pipirų mišiniu apibarstytu kepsniu.

– Kas? – darbuotojas, naujokas iš Niuporto, stabtelėjo prie stalviršio.

– Mes čia kepsnių netiekiame su garnyru.

– Nesupratau?

– Tai aukščiausios klasės mėsa, mūsų firminis kepsnys. Patiek jį be garnyro.

– Prisiminsiu, – pasakė jis ir padėjo lėkštę, kad padavėjas paimtų.

Roza įsirežė priešais jį.

– Prašau grįžti ir iš naujo serviruoti kepsnį. Be garnyro.

– Bet...

Roza pervėrė jį liepsnojančiomis akimis. „Nenusileisk, – paliapė ji sau. – Nemirskėk.“

– Supratau, – ištarė jis ir raukydamasis grįžo į darbo vietą.

– Na? – paklausė Lorenčas Bučelas-Bučas, kurio švieži itališki patiekalai sutraukdavo lankytojus iš paties Niujorko ir Bostono.

– Aha, – Roza išsišiepė ir iš daugybės peilių, kabančių ant magnetinio laikiklio, išsirinko dantytą. – Net priklausė ant kelio.

Abu dirbo toliau plepėdami. Jis rūpinosi desertu, o ji į krepšelį dėliojo purią baltą kaimišką duoną.

– Džiaugiuosi už jus, – tarė Bučas.

– Jie labai įsimylėję, – pritarė Roza. – Net susigraudinau jus stebėdama.

– Tu nepagydoma romantikė, – pasakė Bučas, aplydėdamas įdarytus plikytus pyragėlius šokolado glajumi.

– Cha, vaistų yra, – įsiterpė Šelė Voren, skubėdama paimti užsakymo.

– Tai santuoka, – tarstelėjo Roza.

Šelė pritariamai pliaukštelėjo delnais. Ji ištekėjusi jau dešimt

metų ir tvirtina, kad padavėjos darbas vakarais padeda išvengti nesibaigiančių valandų žiūrint golfo kanalą, kol akys išsausėja.

– Ei, nespjauk į šulinį, iš kurio gali tekti gerti, Roza, – pasakė Bučas. – Beje, kaip tas vyrukas, su kuriuo susitikinėjai... Dinas ar kuo jis ten vardu?

– Ak, tiesą sakant, jis norėjo susituokti, – paaiškino ji.

Bučo akys nušvito.

– Ei! Na, štai tau ir...

– Tik ne su manimi.

Jis nusiminė.

– Atsiprašau. Nežinojau.

– Viskas gerai. Jis papildė ilgą ir garbingą kavalierių, kurie man netiko, sąrašą.

– Pradedu išvelgti tam tikrą braižą, – tarstelėjo Bučas. Jis įdėjo plakiklį į dubenį su varške ir marsala ir pradėjo gaminti savo garsųjį kiaušininį kremą *zabaglione*. – Tu juos atbaidai, o tada sakai, kad jie tau netiko.

Ji baigė dėlioti duonos krepšelius.

– Tik ne ši vakarą, Bucai. Tai Lindos akimirka. Nusiųsk jiems tiramiso ir sveikinimus, gerai?

Ji grįžo į valgomąjį ir priėjo prie pakylos šalia pagrindinių durų. Tai tobulas penktadienio vakaras restorane „Selesta prie jūros“. Visi staliukai keliaaukščiame valgomajame atsukti į bekraštę jūrą, papuošti šviežiomis gėlėmis, padengti šiugždančiomis staltiesėmis, paserviruoti gerais indais ir stalo įrankiais.

Kaip tik apie tai ji svajojo, kai čia dar veikė nustekenta picerija. Poros šoko skambant švelniai bliuzo dainai, būgnininkas jausmingai virpino lėkštes. Terasoje žmonės stovėjo klausydamiesi bangų ir žiūrėdami į žvaigždes. Pastaruosius trejus metus „Pakrantės“ žurnalas „Selestą“ išrinko geriausia vieta pasipiršti, o šis vakaras tobulai atskleidė restorano patrauklumo

priežastį – jūros brizas, smėlis ir bangos, natūralus apdovanojimus pelnančios virtuvės fonas.

– Verkei? – išdygęs greta paklausė Vincas, restorano metrdotelis. Juodu pažinojo vienas kitą nuo vaikystės. Kartu mokėsi, buvo neperskiriami. Dabar jis gražiausias metrdotelis Pietų apygardoje. Aukštas, lieknas, vilkintis nepriekaištingą „Armani“ kostiumą ir avintis „Gucci“ batus. Akiniai be rėmelių pabrėžė akis su tamsiomis blakstienomis.

– Aišku, – atsakė Roza. – O tu ne?

– Gal, – prisipažino jis ir meiliai šypsodamasis žvilgtelėjo į Lindą. – Šiek tiek. Man labai gera matyti ją tokią laimingą.

– Aha. Man taip pat.

– Vadinasi, du jau išipareigoję, liko viena, – pasakė jis.

Ji užvertė akis.

– Nejau ir tu pradėsi?

– Ar Bučas tave jau ėdė?

– Ką jūs veikiate – naktimis gulite ir aptarinėjate mano santykius?

– Ne, mieloji. Kaip tik baisimės jų stoka.

– Atstokite, gerai? – ji tai pasakė su šypsena išlydėdama keturis išeinančius lankytojus. Juodu su Vincu išmoko ginčus slėpti šypsenomis.

– Lauksime sugrįžtant, – ištarė Vincas nutaisęs tokią meilią veido išraišką, kad dvi moterys net atsisuko į jį. Žvilgtelėjęs į kompiuterio ekraną, paslėptą po pakyla, jis patikrino jų sąskaitą.

– Trys buteliai „Antinori“ vyno.

Roza palaimingai atsiduso.

– Kartais man patinka šis darbas.

– Tau visada jis patinka. Jei paklaustum manęs, net per daug.

– Tu nesi mano psichoanalitikas, Vincai.

– *Ringrazi il cielo**, – suniurnėjo jis. – Neišsimokėtum man.

– Ei.

– Juokauju, – patikino jis ją. – Labanakt, mielieji, – ištarė išeinančiai trijulei. – Labai ačiū, kad atėjote.

Roza išdidi, bet pavargusi nužvelgė savo valdas. „Selesta prie jūros“ – tai vieta, į kurią žmonės ateina įsimylėti. Be to, tai pačios Rozos jausmų fonas, suteikiantis jos dienoms, savaitėms ir metams tvarkos. Šiam restoranui ji atidavė visas jėgas, sukūrė vietą, kurioje žmonės mini svarbiausias gyvenimo progas: sužadėtuves, išleistuves, bar micvas, jubiliejus, pareigų paauskstinimą. Jie čia ateina norėdami pabėgti nuo kasdienybės skubos ir negandų, nenutuokdami, kad visos smulkmenos, nuo pagal užsakymą pagamintų alegalo lempų gaubtų iki importuotų kėdžių užvalkalų, čia atsirado tik dėl jų, siekiant sukurti prabangią ir patogią aplinką.

Roza žinojo: būtent toks dėmesys smulkmenoms ir nepriylgstami Bučo valgiai pakylėjo jos restoraną iki geriausių apygardoje, gal net visoje valstijoje. Svarbiausias restorano akcentas – kaliojo plieno baras išlenktais tarytum bangos kraštais. Už baro, užsakyto iš vietos meistro, kilo iš apačios apšviestas mėlyno stiklo lakštas. Jo centre įtaisyta nautilo kriauklė, kurios sūkurius ir ertmes lyžčiojo šviesa. Žmonės, regis, traukė šis paslaptingas švytintis objektas, jie dažnai klausinėdavo, iš kur ji, ar ji tikra. Roza atsakymą žinojo, bet niekam neatskleidė.

Ji vogčiomis žvilgtelėjo į ekrane rodomą laiką. Padavėjai nesegėjo laikrodžių, salėje jų taip pat nebuvo. Čia atsipalaiduoti atėję žmonės neturėtų matyti, kaip slenka laikas. Bet mažas kompiuterio ekranas rodė dešimt valandų vakaro. Vargu ar ateis daugiau žmonių, nebent į barą.

Vien užmetus akį buvo aišku, kad šio vakaro uždarbis bus stulbinamas.

* Ačiū Dievui (it.).

– Džiaugiuosi, kad atėjo vasara, – pasakė ji Vincui.

– Žinai, normaliems žmonėms vasara – atostogų metas. Bet mes visą laiką atiduodam „Selestai“.

– Tai normalu, – Roza niekada nesibaidė sunkaus darbo. Už restorano ribų jos gyvenime mažai kas vyko ir ji save įtikino, jog jai taip patinka. Žinoma, ji turėjo tėtį, kuris, sulaukęs šešiasdešimt penkerių, buvo kaip niekada nepriklausomas ir priekaištavo jai, kad aplink jį šokinėja. Brolis Robertas tarnavo kariame jūrų laivyne, šiuo metu kartu su šeima gyveno užsienyje. Kitas brolis Selas taip pat – jūrų laivyne, jis, katalikų kunigas, ėjo kapeliono pareigas. Tėvas, broliai, dukterėčios ir sūnėnai – jos šeima.

Tačiau „Selesta“ – visas gyvenimas.

Ji vogčiomis žvilgtelėjo į Džeisoną ir Lindą ir jai pasirodė, kad regi jų akyse žvaigždes. Kartais, žvelgdama į laimingas poreles, kurios susikibusios rankomis sėdėdavo prie staliukų restorane, Roza pajusdavo maloniai liūdną maudulį. Ir meluodavo sau, kad tai nieko tokio.

– Kasmet suteikiu tau du mėnesius atostogų, – pabrėžė ji Vincui.

– Aha, sausį ir vasarį.

– Geriausias metas Majamyje, – priminė ji jam. – O gal judu su Buču jau pasiruošę parduoti ten turimą butą?

– Gerai jau, gerai. Supratau. Kitaip ir nenorėčiau...

Jų pakalbį nutraukė uždaromų automobilio durelių garsas. Roza vėl paslapčia pažvelgė į pakreiptą kompiuterio ekraną po pakyla. Penkiolika po dešimtos.

Ji atsitraukė, o Vincas nutaisė savo ypatingąją šypsena.

– Nepavyks anksti baigti darbo, – šiuos žodžius jis iškošė pro dantis, bet iš šalies atrodė, kad nekantriai laukė ateinančių lankytojų.

Roza akimirksniu juos atpažino. Žinoma, ne iš veidų. Atostogautojų pakrantėje gausu. Ne, ji juos atpažino, nes jie buvo tam tikro tipo. Vasarotojai. Moterys pasižymėjo kilminga laikysena ir grožiu. Aukščiausioji iš jų tiesutėlius auksinius plaukus buvo iš pažiūros atsainiai susirišusi plona gumute. Jos brangūs drabužiai: siauras juodas sijonas, šilkinė palaidinė ir siauri ožkenos bateliai dvelkė subtilia elegancija. Dvi jos draugės – tarytum stilingi klonai, tokiais pat lygiais plaukais, vos pastebimu makiažu, meniškai atraitotomis rankovėmis. Taip gerai atrodo tik gimusieji prabangoje.

Roza ir Vincas užaugo leisdami vasaras šalia tokių žmonių. Sezoniniams atvykėliams vietiniai buvo reikalingi tik tam, kad patarnautų jiems – tiems, kurių vieta garbinguose senuose namuose palei švarią tvarkingą pakrantę. Lygiai taip pat prieš šimtmetį elgėsi ir jų protėviai. Tai jų labdaros renginius aprašo žurnalas „Town & Country“, tai apie jų vestuves praneša „New York Times“. Jie niekada nesusimąsto, kaip gyvena tarnaitė, keičianti jų patalynę, žvejys, atnešantis dienos laimikį, skalbėjai, lyginantys jų „Sea Isle“ medvilninius marškinėlius.

Vincas niuktelėjo jai už pakylos.

– Plaukioja jachta. Galėčiau lažintis, kad iš Beilio paplūdimio.

Roza turėjo pripažinti, kad moterys tikrai atrodo it nužengusios tiesiai iš to išskirtinio privataus paplūdimio, esančio Niuporto pėsčiųjų alėjos gale.

– Elkis gražiai, – perspėjo ji jį.

– Ar kada elgiausi kitaip?

Durys atsivėrė ir prie moterų prisidėjo trys vyrai. Roza, kaip visada, sveikindamasi nusišypsojo. Tada jos žvilgsnis nukrypo į aukštą šviesiaplaukį vyrą ir širdis stabtelėjo. Ne, negali būti, pasakė ji sau. Vylėsi, meldėsi, kad tai būtų šviesų sukurta optinė apgaulė. Veltui – atpažinus kūną nupurtė šiurpas, o veidas sustingo.

Nieko tokio, pamanė ji stengdamasi napanikuoti. Turėjo anksčiau ar vėliau su juo susitikti.

– Vaje, – sumurmėjo Vincas ir įsirežė pasiruošęs ją apginti. – Štai ir Montekiai.

Roza bergždžiai tramdė paniką. „Esi suaugusi moteris, – priminė ji sau. – Tu valdai padėtį.“

Melas. Ji akimirksniu vėl tapo aštuoniolikmete, besisielojančia dėl vaikino, sudaužiusio jai širdį.

– Pasakysiu, kad nedirbame, – tarė Vincas.

– Nieko panašaus nedarysi, – sušnypštė Roza.

– Iškaršiu jam kailį.

– Pasiūlysi jiems staliuką, ir gerą.

Atlošusi pečius Roza nukreipė žvilgsnį į akis vyro, kurio nematė dešimt metų, kurio tikėjosi daugiau niekada nesutikti.

2

– Prisiprašei, – tarytum paspaudus mygtuką Vincas išsišiepė ir žengė priekin pasitikti ką tik atvykusių svečių. – Sveiki atvykę į „Selestą“, – tarė jis. – Ar esate užsisakę staliuką?

– Ne, mes tik norime išgerti, – atsakė vienas vyrų ir moterys sukriženo reaguodamos į pribloškiantį pokštą.

– Suprantama, – pasakė Vincas ir atsitraukęs pamojo baro pusėn. – Prašome prisėsti.

Vyrai ir jų merginos patraukė prie baro. Roza pagalvojo apie nautilo kriauklę, apšviestą kaip muziejaus eksponatas. Ar jis atpažins? Ar jai tai svarbu?

Kai jau atrodė, kad ištvėrė, suvokė, jog vienas vyras atsiliko nuo būrelio. Jis sustojo ir įdėmiai žiūrėjo į ją – nuo tokio žvilgsnio ji suvirpėjo.

Jos užduotis, žinoma, paprasta. Reikia apsimesti, kad jis jos neveikia. Lengviau pasakyti, nei padaryti, nes jai nelengva slėpti jausmus. Ji jau seniai susitaikė su tuo, kad yra tarsi vaikščiojanti klišė – garbanota krūtininga ir jausminga italų kilmės amerikietė.

Tačiau šią akimirką vienintelė žinutė, kurią norėjo jam pasiųsti, – tai šaltas abejingumas. Iš skaudžios patirties Roza žinojo, kad meilės priešybė – ne neapykanta, o abejingumas.

– Labas, Aleksai, – pasisveikino ji.

*Susan Wiggs yra viena atidžiausių širdies istorijų pasakotojų. Jos knygų puslapiuose kiekvienas jausmas, kiekviena emocija svarbi...
„Salem Statesman-Journal“*

Kurortiniame pajūrio miestelyje Vinslou, Rod Ailande, prasideda dar vienas atostogų sezonas ir Roza Kapoleti gauna progą iš naujo atrasti meilės ir juoko, maisto ir vyno, draugystės ir romantikos teikiamus malonumus...

Apsiginklavusi ryžtu ir žavesiu Roza seną piceriją pavertė garsiu restoranu, kuris trejus metus iš eilės renkamas geriausia vieta pasipiršti. Tačiau pati Roza tikros meilės nepatyrė jau kokį dešimtmetį, nuo tada, kai be jokio paaiškinimo staiga nutrūko jos santykiai su Aleksandru.

Rozos gyvenimas pasisuka netikėta linkme, kai Aleksandras, mirus motinai, grįžta į miestelį ir imasi remontuoti apleistą vasarnamį. Vėl susitikę paplūdimio name, kuriame susipažino ir įsimylėjo, Roza ir Aleksandras pamažu atskleidžia kadaise juos atitolinusias praeities paslaptis. Dabar tai, ko visada norėjo, ranka pasiekama, ir Roza nusprendžia ieškoti laimės su vyru, kadaise sudaužiusiu jai širdį. Ji ryžtasi suteikti meilei ir gyvenimui antrą galimybę.

Paprastuose, nepainiuose Susan Wiggs pasakojimuose gauši gyvenimo pamokų, pritarimą keliančių situacijų ir veikėjų, su kuriais skaitytojai lengvai atranda ryšį. Naujausia jos knyga, žavinga ir išmintinga, išsiskiria iš kitų.